

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 418/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 68/2016 z 30. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 68/2016 z 30. marca 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 5. novembra 2008 na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa domáhala, aby súd uložil žalovanej obchodnej spoločnosti povinnosť *uzavrieť kúpnu zmluvu*. Sťažovateľka zároveň podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým mal súd žalovanej obchodnej spoločnosti zakázať *„nakladať s predmetným bytom“*.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 C 135/2008 z 11. decembra 2012 žalobu sťažovateľky zamietol. Proti označenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 11 Co 84/2013 z 31. júla 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanej obchodnej spoločnosti náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že dovolanie podala v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“), pričom najvyšší súd o ňom rozhodoval v čase účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), a teda prípustnosť ňou podaného dovolania mal s ohľadom na § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku posudzovať podľa tohto zákona. K tomuto ďalej uvádza: *„Sťažovateľka je presvedčená o tom, že ak dovolací súd rozhodoval o jej dovolaní po 1. 7. 2017 tým, že na ňou uplatnenú skutočnosť, zakladajúcu prípustnosť dovolania, a to odňatie možnosti konať pred súdom, vydaním rozhodnutia súdu prvej inštancie o nepripustení zmeny návrhu, neaplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie (právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré predchádza rozhodnutiu vo veci samej), považuje výslovne*

za skutočnosť, ktorá zakladá vadu vymenovanú v ust. § 365 ods. 1 CSP. Inak povedané, ak bol dovolací súd povinný uplatniť ustanovenia Civilného sporového poriadku na konanie o dovolaní sťažovateľky, bol povinný poskytnúť právam sťažovateľky takú ochranu, ktorú jej poskytujú ustanovenia Civilného sporového poriadku, vrátane jeho Základných princípov (čl. 3).“

Sťažovateľka ďalej vo svojej sťažnosti namieta, že v jej veci rozhodovala vylúčená sudkyňa. Na túto jej námietku však najvyšší súd v napadnutom uznesení nedal dostatočnú a presvedčivú odpoveď. K tomuto sťažovateľka poukazuje na uznesenie krajského súdu v inej veci (uznesenie č. k. 6 NcC 25/2013-81 z 30. septembra 2013), ktorým boli všetci sudcovia okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a vec bola prikázaná na prejednanie a rozhodnutie inému súdu.

Sťažovateľka vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ]

- domáhať sa svojho práva na nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,

- domáhať sa svojho práva zákonom ustanoveným postupom na súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na prejednanie jej záležitosti nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 68/2016 zo dňa 30. 3. 2017 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 68/2016 zo dňa 30. 3. 2017 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia

jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu

len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd ďalej považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nesprávne interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku vzťahujúce sa na posudzovanie prípustnosti ňou podaného dovolania. Sťažovateľka tvrdí, že prípustnosť jej dovolania podaného v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku mal najvyšší súd posudzovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku. Ďalej namieta, že najvyšší súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s ňou tvrdenou zaujatosťou sudkyne okresného súdu.

K prvej námietke sťažovateľky týkajúcej sa posudzovania prípustnosti dovolania najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia stručne uviedol: *«6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016 a zrušil O. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.*

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobkyňa), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (09. októbra 2013), t. j. za účinnosti O.s.p., dovolací súd postupoval v zmysle vyššie uvedeného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.»

Ústavný súd vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľky konštatuje, že citované interpretačné závery najvyššieho súdu o aplikácii Občianskeho súdneho poriadku namiesto nového procesného kódexu (Civilného sporového poriadku) nevykazujú v okolnostiach danej veci žiadne znaky arbitrárnosti alebo svojvoľného výkladu. Naopak, práve sťažovateľkou prezentovaná úvaha, podľa ktorej mal najvyšší súd jej dovolanie podané za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (Občiansky súdny poriadok) posudzovať podľa novej právnej úpravy (Civilný sporový poriadok), je už na prvý pohľad nesprávna.

Ústavný súd vo vzťahu k aplikácii § 470 ods. 2 prvej vety Civilného sporového poriadku poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú mu známe z vlastnej rozhodovacej činnosti (napr. I. ÚS 671/2016, II. ÚS 322/2017, III. ÚS 515/2017, I. ÚS 551/2017) a v ktorých najvyšší súd pri aplikácii predmetného ustanovenia na obdobné prípady postupoval jednotne. Z pohľadu aplikácie prechodných ustanovení Civilného sporového poriadku ide o pomerne jasné a zrozumiteľné ustanovenie, ktorého aplikáciu najvyšší súd nepovažoval za potrebné bližšie zdôvodňovať, resp. vysvetľovať.

Ústavný súd k tomuto ďalej uvádza, že predmetné ustanovenie Civilného sporového poriadku vychádza predovšetkým z princípu legitímnych očakávaní, ochrany nadobudnutých práv a dôvery subjektov práva v právo v situácii, ak účastník konania uplatní procesný inštitút za účinnosti skoršej právnej úpravy, a teda dožaduje sa právnych

účinkov (následkov), ktoré skoršia právna úprava spája s takýmto procesným inštitútom. Ak medzitým dôjde k zmene právneho predpisu, tieto účinky ostávajú zachované, čo vyplýva práve z § 470 ods. 2 prvej vety Civilného sporového poriadku. Nie je možné dožadovať sa právnych účinkov podľa právneho predpisu, ktorý ešte v čase uplatnenia procesného inštitútu nie je platným a účinným právnym predpisom (napr. I. ÚS 551/2017). Najvyšší súd aplikoval vo veci sťažovateľky platný a účinný právny predpis v čase podania dovolania, podľa ktorého sa mali posudzovať aj právne účinky tohto dovolania.

Pokiaľ ide o druhú námietku sťažovateľky, a síce, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal s jej tvrdením, že v jej veci mala rozhodovať vylúčená sudkyňa, najvyšší súd k tomuto uviedol: „18. S poukazom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd osobitne zameral na otázku opodstatnenosti jej tvrdenia, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., keď v prejednávanom spore (sp. zn. 22 C 135/2008) mala byť vylúčená sudkyňa [REDACTED].

19. Dovolací súd poznamenáva, že k vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., môže dôjsť za predpokladu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený. Keďže dovolací súd vzhľadom na ustálenú súdnu prax v zmysle ktorej existencia žiadneho alebo právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, je oprávnený otázku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. posúdiť samostatne, prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval (porovnaj R 59/97) skúmal, či vo veci (ne)rozhodoval vylúčený sudca.

20. Najvyšší súd pri posudzovaní uvedenej námietky mal na zreteli § 14 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého mohli byť sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Účelom tohto ustanovenia bolo prispieť k objektívnemu a nestrannému prejednaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Tomuto účelu zodpovedala aj právna úprava skutočnosti, ktorá bola z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Bola ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu k veci alebo jeho osobného vzťahu k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom,

ktorý by mohol ovplyvniť jeho objektívny pohľad na vec. a preto vyvolával pochybnosti o jeho nezaujatosti. Pomer sudcu k veci je daný najmä vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia vo veci. Môže ísť o prípady, ak je sudca priamo zainteresovaný na výsledku konania (napr. je účastníkom konania), prípadne má na tomto výsledku nepriamy záujem (napr. ako vedľajší účastník) alebo získal informácie o veci tzv. neprocesným spôsobom, t. j. inak ako dokazovaním a vnímaním všetkého, čo vyšlo za konania najavo v zmysle § 132 O. s. p. O kvalifikovaný pomer sudcu k účastníkom konania (ich zástupcom) ide najmä vtedy, ak by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim.

21. Žalobkyňa tvrdila, že v spore vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 42 C 160/2010 o ochranu osobnosti, ktorá sa týka tých istých účastníkov, teda jej a žalovanej, boli uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 NcC 25/2013 z 30. septembra 2013 vylúčení z konania a rozhodovania veci sudcovia uvedeného súdu prvej inštancie vrátane [REDAKOVANÉ] a vec bola prikázaná na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súde Košice I. Uviedla, že ak sa [REDAKOVANÉ] cítila byť zaujatá v inej jej právnej veci vedenej proti rovnakej žalovanej, mala byť vylúčená aj vo veci sp. zn. 22 C 135/2008.

22. Zo spisu vyplýva, že Krajský súd v Košiciach ako súd nadriadený (§ 16 ods. 1 tretia veta pred bodkočiarkou O. s. p.) Okresnému súde Košice II rozhodoval o námietke žalobkyne a uznesením zo dňa 22. augusta 2011 sp. zn. 5 NcC 27/2011 nevyhlásil vo výroku uvedených sudcov spomínaného súdu prvej inštancie (vrátane sudkyne [REDAKOVANÉ], ktorá sa vyjadrila k námietke zaujatosti na č. l. 127 tak, že sa necítila byť zaujatá) z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 22 C/135/2008. V odôvodnení poukázal na aplikáciu čl. 48 ods. 1 veta prvá ústavy, čl. 38 ods. 1 veta prvá Listiny základných práv a slobôd, § 3 ods. 3 prvá veta, § 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a na judikatúru ESLP (vo veci Saraivo D Carvalho proti Portugalsku, 1994, Gautrin a spol. proti Francúzsku. 1998; Dclcourt c/a Belgicko). Konštatoval, že z obsahu spisu nevyplývajú také relevantné skutočnosti, pre ktoré by vznikli pochybnosti, a to legitímne, že by vyššie spomenutí sudcovia mali určitý, nie však nezaujatý vzťah, a to so zreteľom na ich pomer k veci a k účastníkom konania, resp. k ich zástupcom. Záverom uviedol, že žalobkyňa už nepracuje na okresnom súde a sama skutočnosť,

že žalobkyňa iba pracovala na Okresnom súde Košice II, nie je spôsobilá vyvolať pochybnosti o ich nezaujatosti.

23. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil žiaden taký kvalifikovaný vzťah sudcu k veci, resp. účastníkom konania (žalobkyňi), ktorý by zakladal dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci.

24. Podľa názoru dovolacieho súdu skutočnosť, že Krajský súd v Košiciach v inej veci uznesením zo dňa 30. septembra 2013 sp. zn. 6 NcC/25/2013 vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 42 C 160/2010 vo výroku uvedených sudcov (vrátane sudkyne [REDAKOVANÉ]) automaticky neznamená, že rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach v danej veci je nesprávne. Napokon vo veci sp. zn. 42 C 160/2010 [REDAKOVANÉ] uviedla, že účastníkov konania nepozná a necíti sa byť zaujatá. Tiež dovolací súd pripomína, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 O. s. p.). Obsah spisu vrátane zápisníc o jednotlivých pojednávaniach nepotvrďuje zaujatosť konajúcej sudkyne na súde prvej inštancie. Samotný subjektívny názor žalobkyne, že v osobe konajúcej sudkyne boli dané okolnosti vylučujúce ju z prejednávania a rozhodovania veci, pretože konajúca sudkyňa v inej veci bolo vylúčená z jej prejednávania a rozhodovania, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jej nestranného a nezaujatého rozhodovania. Zhrnúc uvedené, keď z predloženého spisového materiálu nevyplývajú žiadne také okolnosti, ktoré by spochybňovali nezaujatosť konajúcej sudkyne na súde prvej inštancie, dovolací súd vyhodnotil námietku žalobkyne o existencii vady podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. ako neopodstatnenú.“

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľky konštatuje, že ani tieto právne závery v ňom obsiahnuté nemožno považovať za neodôvodnené či arbitrárne. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa toho, že v jej veci mala rozhodovať vylúčená sudkyňa, keď poukázal na konkrétne okolnosti prípadu, z ktorých vyplýva, že v danej veci neexistovali žiadne relevantné pochybnosti o nezaujatosti tejto sudkyne. Ak sťažovateľka odkazovala na iné

rozhodnutie krajského súdu (uznesenie sp. zn. 6 NcC 25/2013 z 30. septembra 2013), najvyšší súd správne poukázal na to, že táto skutočnosť nemôže automaticky znamenať, že závery krajského súdu vzťahujúce sa na tento konkrétny prípad (uznesenie sp. zn. 5 NcC 27/2011 z 22. augusta 2011) by boli nesprávne. To podľa názoru ústavného súdu platí o to viac v situácii, keď uznesenie krajského súdu vzťahujúce sa na tento prípad predchádzalo sťažovateľkou predložené uznesenie sp. zn. 6 NcC 25/2013 z 30. septembra 2013 vzťahujúce sa na inú právnu vec. Právny záver najvyššieho súdu, že v tejto jej veci neexistovali žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nezaujatosť sudkyne, sťažovateľka pred ústavným súdom žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnila.

Zo všetkých uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018